

Sygn. akt V CSK 64/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku K. B.

przy uczestnictwie M. T.

o stwierdzenie nabycia spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego
w J.

z dnia 17 września 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowiły podstawę wstępnej, merytorycznej oceny skargi kasacyjnej z punktu widzenia kwalifikowanych przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dla skutecznego powołania się w skardze na przesłankę z punktu czwartego tego przepisu konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja wnioskodawcy powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zwłaszcza w aspekcie przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Skarżący we wniosku nie wskazuje jakie zarzuty apelacyjne zostały pominięte przez Sąd drugiej instancji, jak również zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. pomija, że Sąd ten jest sądem merytorycznym, a więc jest zobowiązany uzupełnić postępowanie w takim zakresie, w jakim jest to konieczne do prawidłowego zastosowania prawa materialnego. W toku postępowania apelacyjnego obie strony, reprezentowane przez pełnomocników, zgłaszały dowody na okoliczności istotne i do przebiegu postępowania skarżący zarzutów nie zgłasza. Wbrew twierdzeniu skarżącego motywy zaskarżonego postanowienia nie wykazują takich wadliwości, które uniemożliwiałyby kontrolę kasacyjną, w tym również w zakresie przyczyn odmowy uwzględnienia dowodów złożonych w toku postępowania apelacyjnego na okoliczność nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Analiza

wywodów zawartych w uzasadnieniu wniosku w kontekście czasu trwania i przebiegu postępowania oraz motywów Sądu Apelacyjnego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie nie zachodzi oczywistość uchybień w zakresie stosowania prawa procesowego i to uchybień o charakterze kwalifikowanym, wynikająca z treści samej skargi i widoczna *prima facie*. Wykładnia przepisów prawa materialnego wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.), zaś art. 1059 § 1 k.p.c. był przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego, który prezentuje w tym zakresie jednolite i utrwalone stanowisko (postanowienia z dnia 25 listopada 1997 r., I CKN 312/07, z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 597/04, z dnia 15 czerwca 2010 r., II CSK 37/10, nie publ.), prawidłowo wskazane i stanowiące podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]